

Döntő órák, nagy pillanatok

*„Ahová te mégy, oda megyek.
Néped az én népem,
és Istened az én Istenem.
Ahol te meghalsz,
ott akarok meghalni én is.”*

I.

Egy döntő hozzáállás: a hűség

Mindegyikünk életében van legalább két döntő óra, két nagy pillanat. Az egyik, amikor a világra jövünk, és első hangunk a sírás; a másik, amikor kimegyünk ebből a világból, és mások sírnak felettünk. E két döntő óra, mint két zárójel fogja egybe életünket. Köztük akadnak olyan órák, pillanatok, amiktől nem tudunk megszabadulni, pedig talán szeretnénk...

Valaki elmondta nekem, hogy hihetetlen indulat vett erőt rajta, és olyat tett, amit sem azelőtt, sem azután: megütötte a feleségét. És abban a pillanatban eszébe jutott, hogy édesapja egyszer ugyanúgy ütötte meg az édesanyját. Ezideig elfelejtette. De ahogy felesége eltorzult arcára nézett, hirtelen édesanyja arcát látta; akkor döbbsent rá: ha nem látta volna, hogyan üti meg édesapja az édesanyját, talán ő sem üti meg a feleségét.

Így rögzülnek a régi emlékek. A gyermeklélektan *modellmagatartásnak* hívja ezt. De az a benyomásom, hogy

még az átöröklésnél is nagyobb befolyással van életünkre egy-egy ilyen pillanat, amit szemünk lefényképez, és talán csak negyven-ötven év múlva hívja elő lelkünk azt a régi fényképet. És csinálunk örültséget, mert egyszer így láttuk a mintát. El sem tudjuk képzelni, milyen halatlanul fontos az, amit gyermekeink látnak, és nagyon lényeges, hogy a gyermek a mi életünkéből, ami az ő első Bibliája, valami pozitívat olvasson ki.

Tehát vannak döntő befolyások. Ilyen lehet pályaválasztásunk pillanata, amikor kimondjuk, hogy ez és ez leszek – egész életünket eldönti ez. Ilyen lehet, amikor egy nő igent mond egy férfinak, és hozzámegy feleségül; amikor egy férfi megkéri egy lány kezét, és elveszi: micsoda döntő pillanat egész életére! Vagy amikor valaki úgy dönt, hogy egyedül marad, és nem vállal semmiféle páros életet, inkább az egyedüllétet. Egyenrangú életforma ez a kettő az Ige szerint, ha egész szívvel vállalja.

Azt hiszem, már mindenkiben felmerült, hogy vajon mi volt az a döntő pillanat, ami életét meghatározta. Talán a legdöntőbb, amikor a bennünket elhívó, megszólító Jézus Krisztusra *igent* mondtunk. – Számomra ma is felejthetetlen az a baseli éjszaka, amit a jéghideg ifjúsági szálló szobájában töltöttem egy hosszú, hajnalig tartó

séta után, amikor az én döntő órám eljött; talán merhetem így mondani: amikor másodszor megszülettem.

Ha végigvenném a Biblia nagy alakjainak döntő pillanatait, nagyon előlről kellene kezdenem. Akár Noénál, amikor engedelmeskedik az Úrnak, hogy szárazföldön, távol minden nagy víztől bárkát építsen; micsoda döntő pillanat, amikor erre *igent* mond! Vagy Ábrahám, amikor Úr-Kaszdimban az Úr azt parancsolja, menjen ki földjéről – neki, egy nagyúrnak, gazdag úrnak, az akkori világ egyik legműveltebb városában, hat-hétezer évvel ezelőtt. Az ásátások csatornázott, melegvizes, központi fűtéses házak nyomait találták meg Úr-Kaszdimban – ezt hagyja el Ábrahám, hogy nomád életet kezdjen. És ez a nagy úr elindul, mert Isten azt mondta: „Mutatok neked egy másik földet.”

Folytathatnám Jákobbal, aki a Jabbok révénél birkózza meg döntő óráját Istennel. Vagy akár Mózással, aki meghallja a csipkebokorból beszélő Hangot, és attól kezdve egész élete megváltozik. Milyen döntő órái, micsoda nagy pillanatai ezek a Biblia nagy alakjainak!

Most mégis egy kevésbé ismert valakiről szeretnék szólni: Ruthról. Ruth könyve csupán nyolcvanöt versből áll. Érdeemes elolvasni; tündöklő gyöngyszem, mint

Filemon levele az Újszövetségben. Rövid, de csodálatos. Goethe azt írja életrajzában, számára ez a könyv nagyon sokat jelent. Nemcsak mint irodalmi remekmű – nyilván a költő azt látta meg benne először –, hanem az egész üzenete! A világ egyik legnagyobb írója számára ez volt az Ószövetség kedves könyve.

Valahol olvastam, hogy Benjamin Franklin, az amerikai bölcsele, tudós, feltaláló – például a villámhárító atyja – nagyon szerette a Bibliát, és gyakran lapozgatta. Barátai csúfolták, csipkedték emiatt: „Olyan ósdi vagy, Benjamin, hát milyen tudós vagy te!” (Már akkor is sokan így viszonyultak a Bibliához.)

Egyszer aztán összehívta barátait, elővett egy sárga pergamentet, és azt mondta:

– Ráakadtam egy tündöklően szép keleti történetre, meghallgatjátok-e? – és az egybegyűlteknek felolvasta Ruth könyvét.

Utána a baráti tudós kör tapsban tört ki:

– Milyen gyönyörű!... Publikáld! Minden folyóiratnak le kell hoznia!...

Mire Franklin csöndesen elmosolyodott:

– Nem kell, mert már le is fordították vagy kétezer nyelvre; ugyanis benne van a Bibliában. De most már legalább tudom, hogy olyasmit szidtok, amit nem is olvastatok...

A döntő órák és a nagy pillanatok számbavétele

Döntő órák, nagy pillanatok

I.	Egy döntő hozzáállás: a hűség	7
II.	A döntő hit	19
III.	Amikor mi döntünk – más helyett	29
IV.	Hogyan figyeljünk Isten döntéseire?	39
V.	Péter apostol döntő órái	51
VI.	Egy sorsdöntő éjszaka	61
VII.	Készen állunk a döntő pillanatokra?	73

Találkozás a Végtelennel

Illés története

I.	A történet kezdete – felülnézetből	87
II.	Mikor, hogyan és mit szól az Úr?	101
III.	Isten iskolájában	113
IV.	Isten különleges megbízottai	125
V.	Az előfény	135
VI.	A vastörvény	147
VII.	Elégtétel – jóvátétel	159
VIII.	Találkozás a végtelennel, az étellel	169
IX.	Amikor Illés újra eljött	177

